

Det næste punkt på dagsordenen er:

9) 2. (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 14:

Forslag til folketingsbeslutning om folkeafstemning om EU-reformtraktaten.

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 30.11.2007. 1. behandling 11.12.2007. Betænkning 28.01.2008).

Kl. 13:11

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Hr. Per Clausen ønsker at udtale sig, værsgo.

Kl. 13:11

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Jeg vil starte med at give formanden en gave. Præsidiet har jo travlt, og derfor havde de ikke mulighed for at være til stede i går og modtage de underskrifter, der er samlet, på krav om en folkeafstemning. Jeg synes, at det vil være ærgerligt, hvis Præsidiet ikke får dem. (Hr. Per Clausen overrækker formanden en ca. 25 cm høj stak papirer med underskrifter på, indpakket i rød cellofan og med sløjfe på.).

Når det så er sagt, synes jeg da også, at Folketingets medlemmer, på baggrund af at der i hvert fald har været ét indlæg i debatten, skal have en mulighed for at træffe en afgørelse om, hvorvidt vi skal have en folkeafstemning eller ej, for jeg synes måske, at det ellers går lidt for nemt. Vi har selvfølgelig en række andre punkter på dagsordenen i dag, hvor vi skal diskutere EU. Der er både Lissabontraktaten og et enkelt beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti. Men personligt har jeg den opfattelse, og den har vi også i Enhedslisten, at diskussionen om en folkeafstemning godt kan føres uafhængigt af, hvad man mener om Lissabontraktaten.

Det, der var optakten til diskussionen om Lissabontraktaten, var jo, at Frankrig og Holland stemte nej til EU-forfatningen. Dengang blev der lagt op til en tænkepause, og ikke bare en tænkepause, men en tænkepause, som man ifølge statsministeren skulle bruge til at diskutere, hvordan befolkningen kunne blive mere involveret i det europæiske samarbejde. Det står klart, at afstanden mellem den politiske elite og manden på gaden er blevet for stor. Den skal vi bygge bro over. Sådan sagde man dengang.

Den måde, hvorpå et flertal i Folketinget bygger bro mellem eliten og den almindelige mand

på gaden eller for den sags skyld den almindelige kvinde og skaber større interesse og større engagement i debatterne om EU, er altså ved at gennemføre Lissabontraktaten uden en folkeafstemning. Man må jo stille sig selv spørgsmålet, om flertallet virkelig tror, at det at manøvrere Lissabontraktaten igennem i sådan gedulghed uden en folkeafstemning er den måde, hvorpå den største folkelige debat og det største folkelige engagement skabes, eller om det er ved at gennemføre en sådan folkeafstemning.

Man kan også stille sig selv det spørgsmål, når man tænker på, hvordan tænkepausen er blevet udnyttet, om det virkelig var hensigten at skabe større engagement og større deltagelse i debatten om EU og i debatten om Europas fremtid. Vi ved, hvordan f.eks. den tyske kansler, Angela Merkel, direkte spurgte de øvrige EU-landes regeringschefer, hvordan de stillede sig til, at man ændrede terminologien uden at ændre det juridiske indhold, når det handlede om traktatens navn, betegnelsen for EU's retsakter og unionens udenrigsminister, at man altså decidedet bevidst forsøgte at luske uden om nødvendigheden af at afholde folkeafstemninger.

Vi ved også godt, at den danske regering har spillet en aktiv rolle i den sammenhæng, altså et forsøg på at få fjernet de ting, som direkte krævede en folkeafstemning, fra Lissabontraktaten for bagefter at kunne sige, at det her er noget, der ikke kræver en folkeafstemning. Man tænker på, hvordan optakten til det her var: Man blev stemt ned af befolkningerne i Frankrig og Holland, man talte om, at der nu skulle være en tænkepause, man talte om, at befolkningerne skulle yderligere involveres, man talte om, at det var vigtigt at skabe folkeligt engagement. Og så ender det altså på denne ynkelige facon med, at et flertal i Folketinget afviser at gennemføre en folkeafstemning om Lissabontraktaten.

Det, man jo kan sige, er, at den sørgelige kendsgerning, der står tilbage, er, at med få hæderlige undtagelser i SF og Ny Alliance er det åbenbart sådan, at den tillid, som man blandt tilhængerpartierne har til, at befolkningen kunne finde på at stemme for Lissabontraktaten, er ikkeeksisterende. Det er så rigtigt, når man siger, at der ikke er tale om suverænitetssafgivelse, men det, der er interessant, er, at der er 60 nye områder, hvor der nu træffes beslutning med flertalsafgørelser frem for enstemmighed. Det kan godt være, at det juridisk set – i hvert fald i én tolkning af suverænitet – ikke er suverænitetssafgivelse. Jeg tror nok, at de fleste almindeli-